

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **Ing. A. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2013, čj. 8/2013-OSD-SZN/3, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci u něj vedené pod sp. zn. 9 A 76/2013 jinému krajskému soudu,

t a k t o :

Věc **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší správní soud obdržel od Městského soudu v Praze ve shora označené věci dne 7. 10. 2013 návrh na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu podle § 9 odst. 2 s. ř. s.

Dne 8. 11. 2011 žalobkyně podala u Městského soudu v Praze návrh na jmenování do funkce znalce, kterému předseda soudu, jakožto správní orgán prvního stupně, rozhodnutím ze dne 20. 11. 2012, čj. Spr 4292/2011 nevyhověl. Její odvolání ze dne 10. 12. 2012 žalovaný zamítl. Poté žalobkyně správní žalobou ze dne 10. 5. 2013 brojila proti výše citovanému zamítavému rozhodnutí žalovaného. Podáním ze dne 8. 8. 2013 žalobkyně namítla podjatost soudců Městského soudu v Praze, neboť v napadené věci městský soud rozhodoval ve věci jako správní orgán. Současně žalobkyně navrhla, aby došlo k určení jiného krajského soudu, který bude o žalobě rozhodovat. S tímto se Městský soud v Praze ztotožnil a předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému soudu. Ve svém vyjádření ze dne 21. 10. 2013 žalobkyně dále souhlasila, aby tato věc byla přikázána kterémukoliv krajskému soudu s výjimkou Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Praze, neboť její kolega byl ve věci jmenování znalcem adresátem téměř obstrukčního jednání Krajského soudu v Praze.

Žalovaný se k návrhu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud shledal návrh na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout.

K objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu, u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004 - 70, v němž uvedl, že *„vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoli na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít o jeho nepodjatosti pochybnost“*.

Předseda Městského soudu v Praze rozhodoval v této věci jako správní orgán v prvním stupni. V takovém případě lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu. Z popsanych důvodů jsou všichni soudci specializovaných senátů městského soudu vyloučení pro možnou podjatost (srov. obdobně usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, čj. Nad 3/2012 - 22). Pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného městského soudu tedy nelze sestavit senát, a z toho důvodu jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se také plně ztotožňuje s právními názory, které ve svých rozhodnutích vyjádřil Ústavní soud [např. nález sp. zn. III. ÚS 218/97 ze dne 4. 12. 1997 (N 151/9 SbNU 327) nebo nález sp. zn. IV. ÚS 466/97 ze dne 11. 3. 1998 (N 38/10 SbNU 251)] o rozdělení a přísném oddělení soudní moci na složku jurisdikční a správní. Tyto závěry je nutno při jejich aplikaci posuzovat v kontextu, který vyjádřil Ústavní soud v nálezu pléna sp. zn. Pl. ÚS 18/06 ze dne 11. 7. 2006 (N 130/42 SbNU 13; 397/2006 Sb.). V něm Ústavní soud vyslovil, že *„výkon státní správy soudů neodpovídá svojí povahou obecnému vymezení výkonu státní správy. Jedná se v tomto případě o specifickou činnost vykonávanou pouze uvnitř soudní soustavy a podmiňující více či méně vlastní rozhodovací činnost soudů“*.

Nejvyšší správní soud tudíž uzavřel, že důvody pro přikázání věci jinému soudu dle § 9 odst. 1 s. ř. s. byly v projednávané věci naplněny. Věc proto přikázal Krajskému soudu v Praze jako soudu, který jak pro žalobkyni tak pro žalovaného je soudem nejbližším. Přitom neakceptoval argument žalobkyně, že Krajský soud v Praze není vhodným k přikázání věci, neboť měl údajně obstrukčně jednat při rozhodování o jmenování znalce ve věci jejího kolegy. Takovýto argument je jednak naprosto obecný, jednak by nemohl hrát ve věci žádnou roli, neboť dle § 8 odst. 1 s. ř. s. důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Jelikož se žalovaný v poskytnuté lhůtě nevyjádřil a soud, kterému bude věc přikázána, taktéž sídlí v Praze (aspekt ekonomie řízení), zdejšímu soudu nejsou žádné důvody, jež by přikázání věci Krajskému soudu v Praze vylučovaly.

Ze všech popsaných důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 9 odst. 1 s. ř. s. tak, že řízení o návrhu (žalobě) proti rozhodnutí žalovaného se přikazuje Krajskému soudu v Praze. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2013

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu